

Adevărul creștin

Un nou început...!

O schimbare de atitudine

Sfinți în toată
purtarea voastră

Arborele care dăruiește

Micii inocenți?

Adevărul creștin în postmodernism

Nr. 1 | 12

Ianuarie - Martie

Cuprins

3 Un nou început...!

Cornel Radu

4 O schimbare de atitudine

Mihai Socoteanu

6 Cum primesc plinătatea?

Dumitru Cornilescu - traducere Petru Ion

9 Miracolul întâlnirii

Nicolae Vlaicu

10 Sfinți în toată purtarea voastră

Teodor Popescu

12 O mângâiere cerească pentru Domnul Isus în agonia crucii

Eugen Nedelcu

15 Arborele care dăruiește

Shel Silverstein

19 Micii inocenți?

Sinclair Ferguson

21 Adevărul creștin în postmodernism

24 Pilulă antistres

Impressum

*Adevărul
creștin*

Ediție îngrijită de:

Sergiu Iorgulescu
siorgulescu@yahoo.com

Colaboratori:

Horia Azimioară, Eugen Nedelcu,
Ion Petru, Corneliu Radu,
Mihai Socoteanu, Ortansa Stângă,
Nicolae Vlaicu

DTP , Prepress și Tipar: Stephanus

Nr. 1 /2012, Ianuarie - Martie.
Revista apare trimestrial
și poate fi procurată de la Librăria BER.

Adresa:

Biserica Evanghelică Română
Str. Carol Davila nr. 48, Sector 5,
Tel.: 021 411.96.22; Fax: 021 410.36.52

București

Email: ber@rdsmail.ro

www.ber.ro

Toate drepturile sunt rezervate.

Orice reproducere sau selecție de texte din
această revistă este permisă doar cu aprobarea
în scris din partea BER.

Un nou început...!

Sunt multe **ÎNCEPUTURI FĂRĂ RELUARE**, ca să înțelegem cât de important este să le facem corect și la timpul lor...

Totuși sunt atâtea **începuturi care se repetă...**

În fiecare zi începi o **nouă** zi, în fiecare an începi un **nou** an etc.

Cred că Dumnezeu ne-a pus într-o lume cu multe începuturi care se repetă ca să vedem marea Sa îndurare, **când ne mai dă încă o șansă**. Lucrul pe care nu l-am făcut bine avem posibilitatea să-l facem din nou, pe o treaptă elevată.

Ce multe planuri și dorințe apar sau reapar în inima ta la fiecare început de an...!

Multe începuturi sunt cu un elan și cu un entuziasm deosebit... Eu cred că Dumnezeu le-a 'sădit' acolo. Profită de ele...! Dar mai știi că și-n anii trecuți a fost așa. Și încă ceva: zădărnicierea distruge visul, nu-i așa?!

Sunt sigur că Dumnezeu vrea să ai succes...!

Atunci...?!

Poate trebuie să învățăm două lucruri:

1. Nu există succes în afara Lui; de fapt, noțiunea de succes este distorsionată în mintea noastră... Uneori succes este nu să obținem ceva, ci să devenim ceva, și atât împlinirile, cât și neîmplinirile pot să contribuie la asta...

2. Alteori, pentru caracterul omului, perseverența este mai valoroasă decât performanța.

La-nceput de an sunt lucruri și lucruri..., unele pe care le știm și altele pe care nu le știm...

Nu știm dacă Domnul va veni, dar știm că acest an ne aduce mai aproape de venirea Lui (de Răpire).

Nu știm ce-o să apară în viața noastră, dar știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu. (Romani 8:28)

Nu știm ce lipsuri vom avea în acest an, dar știm că Dumnezeu, care este credincios, a spus că Se-ngrijește de trebuințele noastre în acord cu bogăția Lui nelimitată.

Nu știm ce conflicte sau dificultăți ne așteaptă, dar știm că în El suntem mai mult decât biruitori. (Romani 8:37)

Nu știm cine va fi împotriva noastră, dar știm că Domnul e de partea noastră.

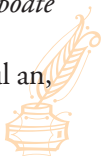
Nu știm ce elemente vor atenta la unitatea noastră cu Hristos, dar știm că niciun lucru, nicio făptură, nici în cer, nici pe pământ, nu pot să ne despartă de dragostea pe care Dumnezeu ne-a arătat-o în Domnul Isus Hristos. (Romani 8:38-39)

Nu știm ce are viitorul pentru noi, dar știm că Domnul ține-n mână viitorul.

Pavel spunea: „*Știu în cine am crezut*“ (și lucrul acesta îi era îndeajuns) „*pentru ca sunt încredințat că El are putere să păzească ce l-am încredințat*“! (2 Timotei 1:12)

Și noi, fiecare, vom avea în siguranță ceea ce l-am încredințat Domnului, fiindcă El „*nu știe să piardă*“, și din mâna Lui „*nimeni nu poate smulge*“ nimic! (Ioan 10:28-29)

Fie să ne lăsăm în mâna Domnului în noul an, și nu vom greși! ***

D schimbare de atitudine

În seara ultimei sărbători pascale din viața Domnului Hristos, Petru se remarcă printr-o afirmație ce se dorea a-l diferenția de ceata ucenicilor. În opinia lui, se vedea mai curajos, mai consecvent, mai credincios Învățătorului său și nu avea să dezamăgească așa cum probabil era mai previzibil să o facă ceilalți ucenici. Cuvântul remarcă în Marcu 14:29 „*Chiar dacă toți ar avea un prilej de poticnire, eu nu voi avea*“. Aceasta este atitudinea tipică a omului firesc care atunci când se autoevaluează raportându-se la cei din jur, se vede mai bun, mai frumos, mai deștept, mai înstărit, mai credincios și lista poate continua. Un astfel de om se va vedea superior, în inima lui fiind prezentă mândria și subestimarea celor din jurul său. Fariseul când se închina la templu nu se vedea ca „*ceilalți oameni*“, ci superior lor, iar lucrul acesta era un păcat (Luca 18:11). Este evident că un om lucrat de Duhul lui Dumnezeu va fi izbăvit de astfel de stări de inimă, iar viața lui se va conforma în ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu.

Atitudinea lui Petru avea să sufere o schimbare radicală când agustat amarăciunea falimentului personal în noaptea lepădării lui de Domnul. Pocăința cu lacrimi amare a schimbat o inimă cu manifestări de superioritate într-una ce degaja mireasma frumoasă a smereniei.

Pe țărmul Mării Tiberiadei, după înviere, Domnul Isus îl întreabă pe Petru: „*Simone, fiul lui Iona, mă iubești tu mai mult decât aceștia?*“ (Ioan 21:15). O întrebare scurtă, dar cu semnificații profunde. Reabilitarea lui de către Domnul, ca urmare a iertării, trebuia să nască în mod normal sentimente de dragoste mult mai profunde decât în cazul celorlalți ucenici care nu trecuseră prin aceeași experiență („*cui i se iartă mult iubește mult*“, Luca 7:47). Aceeași întrebare avea în vedere și felul în care Petru se mai raporta la ceilalți

ucenici. Pe țărmul Mării Tiberiadei era un ucenic schimbat, care învățase lecția prin care a trecut. El nu se mai vede, în dragostea lui pentru Domnul, superior celorlalți ucenici, ci răspunde scurt, dar impresionant: „*Da, Doamne, știi ca te iubesc*“. Vechiul Petru ar fi putut răspunde, poate: „*Da, Doamne, știi că te iubesc mai mult decât aceștia*“, dar expresia aceasta aparținea trecutului, chiar dacă în inima lui dragostea pentru Domnul putea fi mai mare decât a celorlalți ucenici.

Dumnezeu ne va trece și pe noi prin teascu

„În smerenie, fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși“

Său disciplinar, când în viață tindem să ne vedem deasupra celorlalți, pentru a zdrobi eul nostru și a ne învăța că în Domnul Hristos suntem una și egali ca poziție și relații de inimă, deși în raporturile pământești pot exista diferențe între noi.

Înaintea lui Dumnezeu noi „*toți suntem frați*“ (Matei 23:8). Apostolul Pavel ne îndeamnă ca, „*în smerenie, fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși*“ (Filipeni 2:3). O astfel de atitudine sfântă însușită de facto în viața fiecărui credincios ne va feri de mândrie și va aduce unitate și sănătate spirituală în trupul Domnului Hristos. Cum se poate realiza acest lucru mai concret?

Iată câteva posibile soluții:

1. Istoricul convertirii noastre. Pe unii Dumnezeu i-a smuls din păcate și patimi grele cu mână tare și braț întins și i-a adus în adunarea Sa, viața acestor oameni suferind o schimbare radicală cu o puternică influență de mărturie pentru cei din jur. Alții au avut harul să se nască într-o familie de credincioși, având o educație creștină, lucru care i-a ferit de

multe păcate în viață și a înlesnit desțelenirea timpurie a unei inimi pentru Domnul. Când vezi dimensiunea harului lui Dumnezeu în viața fraților din prima categorie poți să-i vezi în mod obiectiv mai presus decât pe tine însuși, cel puțin în cadrul experienței lor de întoarcere la Dumnezeu.

2. Raportarea corectă la ceea ce avem.

Apostolul Pavel ne spune că tot ce avem este de la Dumnezeu. „*Ce lucru ai pe care să nu-l fi primit? Și dacă l-ai primit de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit?*“ (1Corinteni 4:7) Ascendentul unuia asupra celui alt de multe ori își are originea și în talentele, darurile sau posesiunile noastre. Când înțelegi însă că toate acestea depind foarte mult de vremuri și împrejurări (Eclesiastul 9:11) și chiar efortul și înțelepciunea de a le realiza sunt tot de la Dumnezeu, atunci orice merit omenesc pălește, iar harul lui Dumnezeu acoperă totul.

3. Conștientizarea slăbiciunilor personale.

Când în smerenie și sinceritate de inimă înțelegi în lumina Cuvântului câte aspecte personale de viață trebuie reglementate, nu vei mai avea cutezanța să te vezi mai presus decât fratele tău.

4. Perspectiva răsplătirii. La judecata de răsplătire, Domnului Isus va evalua și răsplăti credințioșii fiecăruia dintre noi, iar realitatea de atunci va diferi mult de aprecierile și evaluările noastre actuale, care sunt atât de limitate.

Dumnezeu să lucreze în noi astfel de inimi în dragoste și unitate pentru slava Lui și înaintarea Evangheliei Sale!

RECUPERĂRI

Sub acest generic, dorim să publicăm în paginile acestei reviste o serie de scrieri - inedite pentru cei mai mulți dintre cititorii creștini din România - ale pionierilor trezirii spirituale de la începutul secolului XX: Dumitru Cornilescu, Teodor Popescu, Gheorghe Cornilescu sau Emil Constantinescu.

Redacția

RECUPERĂRI

Dumitru Cornilescu

Cum primesc plinătatea?

Motto:

„Numai Dumnezeu îmi este singura speranță, nu am nevoie de altceva.“

Hudson Taylor

„Dreptatea Ta este ca munții lui Dumnezeu, și judecățile Tale sunt ca Adâncul cel mare. Doamne, Tu sprijini pe oameni și pe dobitoace! Cât de scumpă este bunătatea Ta, Dumnezeule! La umbra aripilor Tale găsesc fiii oamenilor adăpost. Se satură de belșugul Casei Tale, și-i adăpi din șuvoiul desfătărilor Tale. Căci la Tine este izvorul vieții; prin lumina Ta vedem lumina.“

Psalmul 36, 6 - 9

Dumnezeu deține plinătatea tuturor darurilor bune. El pune această revărsare nouă de belșug la dispoziție celor credincioși, a celor care prin credința în Domnul Isus au devenit copii ai lui Dumnezeu. Ceea ce rămâne de făcut este ca noi să beneficiem din plin de această plinătate. Cine a învățat această taină, anume că tot ceea

ce-i este necesar unui copil al lui Dumnezeu provine și poate fi luat prin credință de la El, va fi în orice situație din viață un om fericit. În Dumnezeu găsim totul deplin, tot ceea ce inima noastră și-ar putea dori. Toți cei care iau din plinătatea Lui și **Har după Har** trec pe pământ drept copii ai lui Dumnezeu împliniți, deci fericiți, bucușori și mulțumiți pe deplin.

Acum, întrebarea este: cum putem lua, deci cum putem beneficia de această plinătate a lui Dumnezeu?

În primul rând, printr-o predare completă a vieții noastre în mâna Domnului Isus. Mulți dau viața lor Mântuitorului numai pe sfert, pe jumătate sau trei sferturi.

Atâta timp cât mai rămâne din ființa noastră ceva nepredat Domnului Isus, nu vor înceta lipsurile, problemele și necazurile în viața noastră.

O inimă împărțită, deci o inimă care este deschisă doar parțial Domnului Isus, dar care mai tânjește după bunurile oferite de lume, nu va fi niciodată binecuvântată pe deplin, deci nu va beneficia din plin de bunătatea Harului lui Dumnezeu.

Cât de real este ceea ce exprimă o strofă de cântare în acest sens: „... **pe jumătate doar predat ... te vei văita neîncetat, fiindcă nu ești deplin predat lui Dumnezeu – vai ce păcat ...**“ (deci un indiciu al lipsei de plinătate este îngrijorarea exteriorizată prin văicăreli de tot felul ...).

Predarea parțială e motivul pentru care apar tot felul de înfrângeri în lupta pe care o duc cei credincioși cu păcatul. Aceasta e cauza pentru care vom rămâne totdeauna fără putere în fața ispitelor ce apar în inimile noastre, vom fi fără apărare în fața atacurilor vrăjmașului sufletelor noastre – iată la ce va conduce faptul de a nu a fi predați complet Domnului Isus.

Vor urma starea de sărăcie spirituală, de cădere,

de dare înapoi în viața de credință a copiilor lui Dumnezeu. Domnul Isus ne dorește cu inima întreagă ai Lui. El nu se mulțumește niciodată cu o predare împărțită. Să nu ne înșelăm în această privință spunând că ar fi suficient dacă I-am da lui Dumnezeu câteva din teritoriile ființei noastre! Autoînșelarea înseamnă căderea noastră și lucrul acesta e o realitate întâlnită la tot pasul.

După o predare în totalitate este necesară o încredere deplină în Domnul Isus. Chiar și cine s-a predat așa cum se cuvine în mâna Lui, se expune în continuare pericolului de a nu avea o încredere deplină în El, deci în plinătatea deplină a Harului lui Dumnezeu.

Numai cine se abandonează total, având și încrederea deplină în Domnul Isus, va deveni capabil să scoată din bogățiile plinătății **darului Harului Său**. Iar pentru a putea să faci acest lucru va trebui să-L cunoști așa cum se cuvine pe Dumnezeu din Cuvântul Său.

În viața cotidiană lucrurile sunt asemănătoare. Nu poți avea încredere în orice persoană, ci numai în aceea pe care o cunoști foarte bine. Cu cât Îl cunoști mai mult pe Domnul Isus, cu cât ești mai aproape de El, cu atât El îți va aduce mai multă fericire, bucurie, mai multă pace în inimă. Este dorința unui Dumnezeu atotputernic ca tu să te încrezi în puterea Sa. Într-un psalm, David scoate la iveală relația de inimă pe care o are cu Domnul. De aceea el poate spune cu toată convingerea: „*Cât de scumpă este bunătatea Ta, Dumnezeule! ... Bunătatea Ta ajunge până la cer ...*“

Mai poți întârzia amânând să îți predai în totalitate viața ta păcătoasă, viața plină de slăbiciuni Domnului Isus? El vrea să o umple cu Harul Său!

Ce ne ține să ne predăm deplin Mântuitorului? Mai avem încă teamă? Dar trebuie să înțelegem că este vorba despre acea teamă din care se naște întrebarea: ce se va întâmpla cu noi?

Poate refuzăm să recunoaștem că mai avem o

astfel de teamă, dar această teamă constituie deseori motivul stării noastre și ea este efectul nepredării noastre totale în mâna Domnului Isus.

Psalmistul continuă spunând: „... credințioșia Ta ajunge până la nori ...“. Credințioșia lui Dumnezeu este veritabilă, este desăvârșită, în comparație cu credințioșia omului. Credințioșia lui Dumnezeu rămâne neschimbată chiar atunci când noi alunecăm pe căi rătăcite sau cădem în păcat.

Ce binecuvântat este cel ce are încredere în călăuzirea lui Dumnezeu, și aceasta numai predându-I viața în întregime! Dacă am făcut deja acest lucru și dacă din partea noastră apare o ruptură sau o întrerupere a părții noastre cu El, să știm cu siguranță că El rămâne credincios.

Cine se abandonează dreptății lui Dumnezeu a găsit secretul unei vieți de plinătate. Oamenii, în relațiile dintre ei, sunt adesea părtinitori. Domnul însă nu a făcut, nu face și nu va face vreodată nedreptate.

Bunătatea și dreptatea Lui sunt atât de perfecte încât nu avem a ne teme niciodată de El cu acea teamă inspirată din neîncrederea în El. Având un asemenea fel de gândire și o astfel de afecțiune față de El, Dumnezeu va turna din plin bunătatea Harului Său în viața noastră.

Iată motivul pentru care trebuie să punem capăt unei predări parțiale, unei încrederi parțiale, îndoielii privind bunătatea și dreptatea desăvârșită ale lui Dumnezeu!

Cine se deschide doar parțial față de Domnul Isus va experimenta doar un ajutor parțial din partea Lui, deci binecuvântări parțiale.

Să devenim creștini întregi, ce aparțin pe deplin Mântuitorului nostru! Atunci vom putea să spunem precum psalmistul: „Cât de scumpă este bunătatea Ta, Dumnezeule! La umbra aripilor Tale găsesc fiii oamenilor adăpost“. Numai în Domnul Isus găsim un

asemenea refugiu, un adăpost unde suntem cu adevărat în siguranță!

Pot veni pericole, pot fi încercări sau ispite, dar nu ne vom mai teme pentru că suntem sub protecția aripilor Lui.

Poate veni ce va fi să vină. Nimic nu ne poate smulge din acest adăpost. Este adăpostul părții de inimă cu Domnul Isus! Este cu toată certitudinea părția plăcută lui Dumnezeu. Și când lui Dumnezeu Îi place ceva, mai bine spus Cineva, acesta este doar Fiul Său prea iubit. Ascunși în El nu putem decât să fim binecuvântați, deci împliniți, având plinătatea vieții, deci viața de plinătate.

Nu este minunată viața plinătății, a împlinirii, a bucuriei și fericirii?

Atât de mult dăruiește Dumnezeu copiilor Lui, celor care zi de zi își încredințează viața Domnului Isus, pentru ca El să guverneze în ea.

Vom mai umbla noi oare în sărăcia și lipsa noastră de putere?

Depinde așadar doar de noi. Să îndrăznim! Să facem acest pas spre Mântuitorul!

Nu vom regreta niciodată dacă vom preda în întregime conducerea vieții noastre în mâna Lui. Numai cine Îi aparține complet Domnului Isus este pe deplin fericit și este în starea plinătății Lui și poate lua **de la El Har după Har**.

***Nota traducătorului:** Articolul este preluat cu permisiune din revista „Unter dem Kreuz“ („Sub cruce“) nr. 8 din 20 februarie 1938 - Ländli - Elveția.*

Tradus de Petru Ion - petru.deutsch@yahoo.com

*****

Miracolul întâlnirii

Călătorind prin valea plângerii, căile noastre se intersectează zilnic cu cele ale semenilor noștri. De cum trecem pragul casei și pășim în lume ne angajăm într-o adevărată aventură a interacțiunii și cunoașterii. Ceea ce dă un plus de farmec și mister vieții noastre pământești este această perspectivă a întâlnirii cu ceilalți oameni care se deschid zilnic și atât de larg înaintea noastră. Întâlnirile cu semenii noștri, fie că suntem conștienți sau nu, ne influențează viața fie în bine, fie în rău.

Unele dintre aceste întâlniri se reduc uneori doar la un schimb de priviri reciproce și fugare, când privirile noastre pot fi de admirație și de simpatie sau de dispreț, după cum suntem alcătuiți fiecare și după valorile și reperatele noastre morale. Alteori însă, ele sunt mai profunde și aceia cu care interacționăm în felul acesta pot exercita asupra noastră o influență deosebit de puternică.

Cineva spunea că în urma întâlnirii cu un om învățat și foarte înțelept, viața lui n-a mai fost aceeași. Ascultându-i îndemnul și urmându-l întocmai, a ajuns el însuși un om învățat și foarte cunoscut în domeniul său de activitate. Într-o astfel de împrejurare cuvintele Scripturii ne arată cât sunt de adevărate: „*Cine umblă cu înțelepții se face înțelept*“ (Proverbe 13:20).

Un singur lucru regretă omul acela: că nu l-a mai întâlnit niciodată pe povăzitorul său, ca să-și arate față de el mulțumirea plină de recunoștință.

Un altul blestema ziua când a întâlnit un om, care ulterior avea să-i devină prieten și care i-a dirijat viața spre un fâgaș alunecos și rău de unde nu știa cum să mai iasă. Și într-o situație de felul acesta, cuvintele Scripturii ne arată că sunt inspirate de Dumnezeu care cunoaște toate lucrurile. „*Cui îi place să se însofească cu nebunii o duce rău.*“ (Proverbe 13:20)

Ca oameni credincioși, trebuie să recunoaștem înaintea lui Dumnezeu că dintre toate întâlnirile de care are parte omul pe pământ, întâlnirea cu Domnul Isus, prin credință, este cea mai marcantă, încât o putem numi un adevărat miracol care schimbă viața omului din temelii și-i dă o altă orientare. Mărturii vii în acest sens ne stau înaintea, nu numai unele dintre cele mai mari figuri ale Bibliei (Maria Magdalena, Zacheu, Saul din Tars și alții), ci și propriile noastre vieți înnoite prin har.

A avut parte și cititorul acestei reviste de o întâlnire personală cu Domnul Isus? A fost întâlnirea aceasta și pentru el un miracol care i-a schimbat viața? Mi-ar plăcea să cred că da.

Sau poate cititorul se află doar în posesia unor cunoștințe despre El. În cazul acesta, cu regret trebuie să-l înștiințez că nu se deosebește cu nimic de ceilalți oameni dintre care unii posedă cunoștințe vaste despre Mântuitorul, sunt chiar doctori în teologie, dar nu au o relație personală cu El. Iată că oamenii lumii acesteia se pregatesc să sărbătorească iarași nașterea Domnului Isus. Ce ciudat! Să sărbătorești pe cineva pe care nu-l cunoști personal, ci doar ai auzit vorbindu-se despre el e ceva care ține de ciudățeniile unei lumi orbite de păcat și care „*zace în cel rău.*“ (1 Ioan 5:19)

Pentru noi, credincioșii, care suntem beneficiarii acestei întâlniri binecuvântate cu Domnul Isus, fiecare zi pe care o mai avem de trăit pe pământul acesta, ar trebui să fie o sărbătoare închinată în cinstea Aceluia care ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi.

Dacă întâlnirea noastră cu Domnul Isus pe pământul acesta, evident prin credință, a fost un miracol care ne-a schimbat viața, ce va fi întâlnirea noastră cu El în slavă?...UN MIRACOL PE CARE CUVINTELE NU-L VOR PUTEA DESCRIE. ***

Spini în toată purtarea voastră

1 Petru 1:14-15

Ascultarea de Dumnezeu nu este ceva întâmplător în viața celui credincios, ci regula; ea este caracteristica lui, semnul lui deosebitor. Ascultarea de voia lui Dumnezeu devine pentru el a doua natură: el nu poate să trăiască decât ascultând de

Dumnezeu în toate privințele. Mai bine moare decât să nu asculte de Dumnezeu; cât de rea și de respingătoare este moartea, totuși el este gata mai bine să moară decât să nu asculte de Dumnezeu.

Aici spune: „Ca niște copii ascultători“ (14)

sau ca niște „copii ai ascultării“, născuți din ascultare și făcuți pentru ascultarea de Dumnezeu, „nu vă mai lăsați târâți în poftele pe care le aveți altădată, când erați în neștiință.“ Negreșit, este vorba despre poftele vinovate, despre poftele păcătoase. Cei ce sunt copii ai ascultării nu se mai lasă supuși unor astfel de pofte, căci au retezat-o cu tot ce este vinovat înaintea lui Dumnezeu. Altădată erau în neștiință, de aceea erau supuși unor pofte vinovate.

„După cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră“ (15). Sunt oameni care se sperie de cuvântul „sfânt“, dar nu se sperie de păcat și de urmările păcatului. Din creștinătate a dispărut convingerea că mai poate să fie cineva sfânt și de aceea cei mai mulți când aud un astfel de îndemn te întâmpină cu un zâmbet de necredință. Sfânt? O fi fost altădată, dar acum nu mai este așa ceva...

Ce se înțelege însă prin a fi sfânt? Sfânt înseamnă despărțit, pus deoparte; despărțit de rău, despărțit de păcat, de orice este împotriva voii lui Dumnezeu și despărțit pentru Dumnezeu. Sfințenia este cadoul pe care cel credincios l-a primit și, în același timp, este și dorința lui aprinsă ca să trăiască o viață plăcută înaintea lui Dumnezeu, viață din care păcatul să fie înlăturat cu desăvârșire, încât nimic rău să nu mai stăpânească peste el.

Trăirea unei vieți în care păcatul să fie înlăturat o cere și o lucrează Dumnezeu în cel credincios. În Vechiul Testament se găsește de multe ori cuvântul: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt.“ În Noul Testament însă avem și împlinirea acestei cerințe. Epistolele se adresează mereu, chiar din primele versete, celor ce au fost sfințiți în Hristos Isus. Această cerință, de nerealizat omenește, este împlinită „în Hristos Isus.“ Voia lui Dumnezeu este cea care ne pune deoparte, ne sfințește (Evrei 10.10), iar mijlocul de sfințire este jertfa Domnului Isus.

El ne-a spălat și ne-a sfințit (1 Cor. 1.11). Este normal deci pentru cel credincios să i se spună acum să fie sfânt în toată purtarea lui. Aceasta este voia lui Dumnezeu, ca noi să fim în totul de partea Lui, deci despărțiți de păcat. Păcatul să nu mai stăpânească peste noi, să fie lepădat în toate înfățișările lui.

Evangelia nu încurajează pe om la păcat, nu-l face nepăsător față de păcat, sub cuvânt că este iertare. Ne dăm seama de multele noastre slăbiciuni și adeseori greșim, dar nu pornim cu gândul acesta: Și dacă greșesc, nu este nimic, Dumnezeu mă iartă! Unde este adevărata iertare, acolo Dumnezeu este și de temut. În Psalmul 130.4 citim: „Dar la Tine este iertare, ca să fi de temut.“

Sfințenie dorește Dumnezeu de la cei ce au fost sfințiți. Groaza de păcat merge crescând în sufletul celui ce este credincios. Orice i s-ar întâmpla, nu-i va aduce atâta tristețe ca atunci când s-ar abate de la voia lui Dumnezeu.

Lumea însăși cere să fim sfinți în toată purtarea noastră; și are dreptate. Cine trăiește cu Dumnezeu nu va trăi cum trăiește lumea. Când te-o vedea că te porți ca ea, îți va spune: „Parcă era vorba că ești credincios!“ Dacă nu ești punctual, fiind la timp acolo unde erai dator să fii, auzi: „Parcă erai credincios!“ Dacă nu te ții de vorbă să dai lucrul când ai promis, îndată te întâmpină cu același cuvânt.

Chiar cugetul nostru ne obligă la sfințenie în toată purtarea noastră. El nu poate să fie satisfăcut decât atunci când în toate privințele mergi după voia lui Dumnezeu.

Nota redacției: Acest material a fost prelucrat de fratele Horia Azimioară după stenogramele realizate la întâlnirile de studiu biblic susținute de fratele Teodor Popescu.

O mângâiere cerească pentru Domnul Isus în agonia Crucii

Numai Evanghelia după Luca ne prezintă un moment special de mângâiere și înviore din cer pentru Domnul Isus în contextul episodului cu pocăința și mântuirea unuia dintre tâlharii răstigniți împreună cu El (Luca 23.39-43). Când ne apropiem de cuvintele acestor versete care descriu jertfa Domnului Isus pe cruce trebuie „să ne scoatem încălțăminte din picioare, căci locul acesta este sfânt,” așa cum Dumnezeu i-a poruncit lui Moise când i S-a arătat într-o flacără de foc pe muntele lui Dumnezeu, la Horeb (Exodul 3.5). Această formă de exprimare ne sugerează o atitudine de smerenie și reverență față de Domnul Isus Hristos când Îl privim răstignit pentru păcatele noastre. Versetele precedente (Luca 23.35-38) ne arată atitudinea a trei cete de oameni față de Domnul

Isus în această stare de ocară: 1) „*Norodul stătea acolo și privea*“, fapt care indică o atitudine de indiferență sau apatie; 2) „*Frunțașii își băteau joc de Isus...*“, ceea ce exprimă o atitudine de ură sau antipatie; 3) „*Ostașii de asemenea își băteau joc de El; se apropiau, Îi dădeau oțet...*“, dovedind o manifestare de ură și răutate. La aceștia se adaugă unul dintre tâlharii răstigniți, care Îl batjocorea și Îi zicea: „*Nu ești Tu Hristosul? Mântuiește-Te pe Tine însuși, și mântuiește-ne și pe noi!*“ (v.39). Dar în alte Evanghelii aflăm că amândoi „*tâlharii care erau răstigniți împreună cu El, îi aruncau aceleași cuvinte de batjocură,*“ (Matei 27.44; Marcu 15.32). Deci niciunul dintre cei doi tâlhari nu era mai bun decât celălalt. Dar în acele momente grele pentru Domnul Isus, în care El suferea atâta ocară, batjocuri și dureri fizice și sufletești, apare o intervenție

miraculoasă a cerului, o sclipire de dragoste și milă din partea Tatălui față de Fiul Său răstignit între doi tâlhari. Acum se împlinea ceea ce prevestise profetul Isaia (53.12): „*S-a dat pe Sine însuși la moarte, și a fost pus în numărul celor fărădelege...*“ Deși „*Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință...*“ (Isaia 53.10), totuși tot El, din milă față de Fiul Său, a lucrat prin Duhul Sfânt o trezire și o transformare spontană în inima și cugetul unuia dintre tâlhari, care s-a pocăit, realizând starea lui de păcat, și l-a înfruntat pe celălalt tâlhar care continua să-și bată joc de Domnul Isus, și a zis: „*Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care ești sub aceeași osândă? Pentru noi este drept, căci primim răsplata pentru fărădelegile noastre; dar omul acesta n-a făcut nici un rău.*“ (v.40).

„Va vedea rodul muncii sufletului Lui și se va înviora.“

El recunoaște dreptatea pentru pedepsirea lui însuși. Harul lui Dumnezeu prin crucea Domnului Isus a lucrat această transformare radicală ca dintr-un păcătos inveterat să ajungă un om cu o credință mântuitoare și să-și mărturisească vinovăția. Tâlharul pocăit a recunoscut caracterul sfânt și dumnezeirea Domnului Isus (v.41). De la afirmația „*omul acesta n-a făcut niciun rău*“, el ajunge să-i spună „*Doamne...*“ (v.42), realizând astfel că Domnul Isus este Dumnezeu și că va fi un Hristos viu dincolo de mormânt, că El are o împărăție dincolo de cruce și că El va fi împăratul acestei împărății cerești. De aceea, el Îl roagă cu deplină încredere să-și aducă aminte de el când va veni în împărăția Lui (v. 42). Rugăciunea lui a fost ascultată și răspunsul prompt al Domnului Isus a fost atât de încurajator pentru el: „*Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai*“ (v.43). Cuvântul „*adevărat*“ exprimă siguranța deplină a

mântuirii și destinul fericit al acestui suflet câștigat de Domnul Isus pentru cer (paradis), prin jertfa Lui. Dar dincolo de lucrarea făcută de Duhul Sfânt în inima și în cugetul acestui tâlhar, vedem cum Dumnezeu, în dragostea și grija Lui pentru Fiul Său, Îi răspunde la rugăciunea Lui după ce a fost răstignit (Luca 23.34): „*Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!*“ Totodată, Dumnezeu a împlinit rugăciunea Lui prevestită în cartea Isaia (53.12): „*... pentru că a purtat păcatele multora și S-a rugat pentru cei vinovați.*“ Aici putem surprinde în lumina Cuvântului semnificația profundă a convertirii tâlharului de pe cruce. Dumnezeu dorea să-L mângâie și să-L întărească pe Fiul Său prin acest prim rod al suferințelor și jertfei Lui, așa cum prezicea profetul Isaia (53.11): „*Va vedea rodul muncii sufletului Lui și se va înviora*“, ca și în versetul precedent (10): „*Dar după ce își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași...*“ Domnul Isus putea întrezări din acel moment acea sămânță de urmași ce avea să apară după moartea Lui. Domnul Isus a fost mângâiat și întărit de Tatăl Său înainte ca soarele să se întunece, pentru ca El să treacă înviorat și biruitor prin cele trei ore de întuneric, în care Dumnezeu avea să-L părăsească pe Fiul Său, ca om. În adevăr, în versetul 44, evanghelistul Luca, cu spiritul său de istoric,

„Dar după ce își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași...“

face o precizare imediat după ce Domnul Isus a dat acel răspuns tâlharului pocăit, și anume: „*Era cam pe la ceasul al șaselea, și s-a făcut întuneric peste toată țara, până la ceasul al nouălea.*“ Ne amintim că spre sfârșitul celor trei ore de întuneric, Domnul Isus a strigat cu

glas tare: „*Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?*“ (Matei 27.46; Marcu 15.34), ca un ecou al aceluiași cuvinte prezise de psalmistul David (Psalmul 22.1). El, ca om, pierduse în acele ore de întuneric părtășia cu Tatăl Său din pricina păcatelor noastre cu care era încărcat, și de aceea nu-I mai putea spune Tată, ci Dumnezeu. Însă, în mod miraculos, Luca prezintă un fapt triumfător pentru Domnul Hristos, și anume că după ce jertfa a fost consumată și Dumnezeu I-a

confirmat împlinirea completă a planului Său de mântuire, Domnul Isus Și-a recăpătat comuniunea cu Tatăl Său: „*Isus a strigat cu glas tare: «Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!» și când a zis aceste vorbe, Și-a dat duhul*“ (v. 46). Acesta a fost un moment triumfător și glorios pentru Domnul Hristos, iar slava Lui morală, ca „*Om al durerii și obișnuit cu suferința*“, a strălucit datorită ascultării Lui

depline de Tatăl Său, pe care L-a proslăvit prin viața Sa sfântă și prin moartea Sa pe cruce. Strigătul Său cu glas tare înainte de a-Și da duhul ne sugerează un alt moment glorios, când „...*Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh...*“ (1 Tes. 4.16,17).

Vedem deci în acest episod cu tâlharul pocăit că cerul a contemplat acel spectacol impresionant al agoniei crucii, și Dumnezeu Și-a manifestat încă o dată grija pentru Fiul Său preaiubit, adus ca jertfă și ca ardere de tot pe altarul Golgotei, oferindu-I această mângâiere pentru învierea sufletului Său. I-a dăruit sufletul unui tâlhar mântuit, ca prim rod al muncii sufletului Său, înainte de a trece biruitor prin cele trei ore de întuneric și prin moartea Sa. Această manifestare încurajatoare a dragostei lui Dumnezeu față de Domnul Isus când era răstignit ne amintește de ultima Lui convorbire cu ucenicii înainte de jertfa Sa. El le spunea atunci: „*Iată că vine ceasul, și acum a și venit, când veți fi risipiți fiecare la ale lui; și pe Mine Mă veți lăsa singur; dar nu sunt singur, căci Tatăl este cu Mine*“ (16.32). Și Tatăl a fost cu El, L-a mângâiat și L-a întărit până când soarele s-a întunecat.

Prin moartea Lui pe cruce, Domnul Isus ne-a asigurat și nouă accesul liber în paradis, adică „*acasă la Domnul*“, unde El S-a înălțat și a fost proslăvit după învierea Sa.

Arborele care dăruiește

Se spune că a existat odată un arbore bătrân și maiestuos, cu ramurile întinse spre cer. Când înflorea, fluturi de toate formele și culorile veneau de pretutindeni și dansau în jurul lui. Când făcea fructe, păsări din țări îndepărtate veneau să guste din ele. Ramurile sale arătau ca niște brațe vânjoase. Era minunat!

Un băiețel obișnuia să vină și să se joace sub el în fiecare zi, iar copacul s-a obișnuit cu el și a început să-l iubească.

Ceea ce este mare și bătrân se poate îndrăgosti de ceea ce este mic și tânăr, cu condiția să nu fie atașat de ideea că el este mare, iar celălalt mic. Copacul nu avea această idee, așa că s-a îndrăgostit de băiat.

Egoul încearcă întotdeauna să iubească ceea ce este mai mare decât el. Pentru

adevărata iubire, nimic nu este însă mare sau mic. Ea îi îmbrățișează pe toți cei de care se apropie.

Așadar, copacul s-a îndrăgostit de băiețelul care venea în fiecare zi să se joace sub el. Ramurile sale erau foarte înalte, dar el și le apleca, pentru ca băiatul să le poată atinge pentru a-i mângâia florile și pentru a-i culege fructele.

Iubirea este întotdeauna gata să se incline; egoul, niciodată. Dacă încerci să te apropii de un ego, acesta se va înălța și mai mult, devenind atât de rigid încât să nu-l poți atinge. Ceea ce poate fi atins este considerat a fi mic. Ceea ce nu poate fi atins, cel care stă pe tronul puterii, este considerat a fi mare.

Așadar, ori de câte ori venea copilul, arborele

își pleca ramurile. Când micuțul îi mângâia florile, bătrânul copac se simțea cuprins de un val incredibil de fericire.

Iubirea este întotdeauna fericită atunci când poate dărui ceva; egoul nu este fericit decât atunci când poate lua ceva de la altcineva.

Băiatul a crescut. Uneori dormea în poala copacului, alteori îi mânca fructele sau purta o coroană împletită din florile sale. Se simțea atunci de parcă ar fi fost regele junglei.

Florile iubirii te fac întotdeauna să te simți ca un rege, în timp ce ghimpșii egoului te fac să te simți mizerabil.

Văzând cum băiatul poartă o cunună din florile sale, dansând cu ea, copacul se simțea fericit. Îl aproba cu ramurile sale; cânta în bătaia vântului. Băiatul a crescut și mai mult. A început să se cațere în copac, legănându-se pe ramurile sale. Ori de câte ori se odihnea pe ele, copacul se simțea fericit.

Iubirea este întotdeauna fericită atunci când altcineva se poate sprijini de ea; egoul nu este fericit decât atunci când altcineva îl reconfortează...

Timpul a trecut, iar băiatul a început să fie apăsător de alte îndatoriri. Avea ambițiile lui. Trebuia să își treacă examenele, să își facă prieteni... De aceea, a început să vină din ce în ce mai rar pe la copac. Acesta îl aștepta însă cu o nerăbdare din ce în ce mai mare, strigându-i din adâncurile sufletului său: „*Vino, vino. Te aștept*“.

Iubirea își așteaptă întotdeauna obiectul afecțiunii sale. Ea nu este altceva decât o continuă așteptare.

Când băiatul nu venea, copacul se simțea trist.

Singura tristețe pe care o simte iubirea este aceea de a nu se putea împărtăși cu altcineva, de a nu se putea dărui. Atunci când se poate dărui în totalitate, iubirea este fericită.

Băiatul a crescut și mai mult, iar zilele în care trecea pe la copac au devenit din ce în ce mai rare. Toți cei care cresc în lumea ambițiilor își găsesc din ce în ce mai puțin timp pentru iubire. Băiatul a devenit ambițios și prins în afacerile sale lumești. „Ce copac? De ce ar trebui să-l vizitez?”

Într-o zi, pe când trecea prin apropiere, copacul i-a strigat: „*Ascultă! Te aștept în fiecare zi, dar tu nu mai vii pe la mine*“.

Băiatul i-a răspuns: „*Ce poți să-mi oferi, ca să trec să te văd? Eu îmi doresc bani*“.

Egoul este întotdeauna motivat: „Ce poți să-mi oferi pentru ca să vin la tine? Aș putea veni, dar numai dacă ai ceva de oferit. Altminteri, nu văd de ce aș face-o“. Egoul are întotdeauna un scop. Iubirea nu are niciun scop. Ea reprezintă propria sa răsplată.

Uimit, copacul i-a spus băiatului: „*Nu vei mai veni decât dacă îți voi oferi ceva? Îți ofer tot ceea ce am*“.

Iubirea nu ține niciodată nimic pentru ea. Egoul o face, dar iubirea se dăruiește necondiționat.

„Din păcate, nu am bani. Aceasta este o invenție a oamenilor. Noi, copacii, nu avem bani. În schimb, suntem fericiți. Crengile noastre se umplu de flori, apoi de fructe. Umbra noastră îi răcorește pe cei încălziți. Când bate vântul, dansăm și cântăm. Deși nu avem bani, păsărelele se cuibăresc pe ramurile noastre și ciripesc vesele. Dacă ne-am implica și noi în afaceri financiare, am deveni la fel de înrăiți și de nefericiți ca voi, oamenii, care sunteți nevoiți să stați prin temple și să ascultați predici despre iubire și despre pace. Noi nu avem nevoie de predici, căci trăim tot timpul aceste stări. Nu, noi nu avem nevoie de bani“.

Băiatul i-a spus: *„Atunci, de ce să vin la tine? Nu am de gând să merg decât acolo unde pot obține bani. Am nevoie de bani“.*

Egoul cere întotdeauna bani, căci banii înseamnă putere, iar aceasta este cea mai mare nevoie a sa.

Copacul s-a gândit mult, după care a spus: *„Atunci, culege-mi fructele și vinde-le. În felul acesta, vei obține bani“.*

Băiatul s-a luminat imediat la față. S-a urcat în copac și a cules toate fructele copacului, chiar și pe cele necoapte. În graba sa, i-a rupt crengile și i-a scuturat frunzele, dar copacul s-a simțit din nou fericit.

Iubirea se bucură chiar și atunci când este lovită. Egoul nu este cu adevărat fericit nici măcar atunci când obține ceva. El nu poate simți decât nefericire.

Băiatul nu și-a dat nici măcar osteneala să-i mulțumească arborelui, dar acestuia nu-i păsa. Adevărata sa mulțumire s-a produs atunci când acesta a acceptat oferta lui de a-i culege fructele, pentru a obține bani în schimbul lor.

Băiatul nu s-a mai întors multă vreme. Acum avea bani și era foarte ocupat să obțină cu ajutorul lor și mai mulți bani. A uitat cu totul de copac. Și astfel au trecut anii...

Copacul era trist. Tânjea după întoarcerea băiatului, la fel ca o mamă cu sânii plini de lapte, dar care și-a pierdut copilul. Întreaga sa ființă tânjește după copilul pierdut, pentru a-l strânge la piept și a se ușura. Cam la fel tânjea și copacul nostru. Întreaga sa ființă era în agonie.

După mulți ani, băiatul, devenit între timp adult, s-a întors la copac.

Acesta i-a spus: *„Vino la mine. Vino și îmbrățișează-mă“.*

Bărbatul i-a răspuns: *„Termină cu prostiile! Făceam asemenea lucruri pe vremea când eram un copil fără minte“.*

Egoul consideră iubirea un lucru prostesc, o fantezie copilărească.

Copacul a insistat: *„Vino, mângâie-mi crengile! Danseză cu mine!“*

Bărbatul i-a răspuns: *„Termină cu flecăreala asta stupidă! Acum doresc să-mi construiesc*

o casă. Îmi poți oferi o casă?”

Copacul a exclamat: „*O casă? Bine, dar eu trăiesc fără să stau într-o casă.*”

Singurii care trăiesc în case sunt oamenii. Toate celelalte creaturi trăiesc liber, în natură. Cât despre oameni, cu cât casa în care trăiesc este mai mare, cu atât mai mici par în interiorul ei.

„Noi nu trăim în case, dar uite ce îți propun: îmi poți tăia crengile, pentru a-ți construi o casă cu ajutorul lor.”

Fără să mai piardă timpul, bărbatul a luat un topor și a tăiat crengile copacului. Din acesta a rămas acum doar trunchiul, dar el era foarte fericit.

Iubirea este fericită chiar și atunci când îi sunt tăiate membrele de către cel iubit. Iubirea nu știe decât să dăruiască. Ea este întotdeauna pregătită să se ofere în întregime.

Bărbatul a plecat fără să-și mai dea osteneala să arunce în urmă măcar o privire. Și-a construit casa visată, iar anii au trecut din nou.

Copacul, devenit acum un simplu trunchi fără crengi, a continuat să-l aștepte. Ar fi vrut să îl strige, dar nu mai avea ramuri și frunze care să poată cânta în bătaia vântului. Vânturile continuau să bată, dar el nu mai putea scoate niciun sunet. Cu un efort suprem, sufletul său a reușit să rostească o ultimă chemare: „*Vino, vino, iubitul meu!*”

Timpul a trecut, iar bărbatul a îmbătrânit. Odată, se afla prin apropiere, așa că a venit și s-a așezat sub copac. Acesta l-a întrebat: „*Ce mai pot face pentru tine? Ai venit după foarte, foarte mult timp.*”

Bătrânul i-a răspuns: „*Ce poți face pentru mine? Aș vrea să ajung într-o țară îndepărtată, să câștig și mai mulți bani. Pentru asta am nevoie de o barcă.*”

Fericit, copacul i-a spus: „*Tăie-mi trunchiul și fă-ți o barcă din el. Aș fi extrem de fericit să devin barca ta și să te ajut să mergi astfel în țara aceea*

îndepărtată, pentru a câștiga mai mulți bani. Dar, te rog, ai grijă de tine și întoarce-te cât mai repede! Voi aștepta de-a pururi întoarcerea ta!”

Omul a adus un fierăstrău, a tăiat trunchiul copacului, și-a făcut o barcă din el și a plecat. Acum, din copac nu a mai rămas decât rădăcina, dar el a continuat să aștepte cu răbdare întoarcerea celui iubit.

A așteptat mereu și mereu, conștient însă că nu mai avea nimic de oferit. Poate că bărbatul nu se va mai întoarce niciodată. **Egoul nu se duce decât acolo unde are ceva de câștigat.**

Odată, m-am așezat lângă ciot. Acesta mi-a șoptit: „*Am un prieten care a plecat departe și nu s-a mai întors. Mă tem să nu se fi înecat, sau să nu se fi rătăcit. Poate că s-a pierdut în țara aceea îndepărtată. Poate că nici măcar nu mai este în viață. O, cât mi-aș dori să aflu vești de la el! Mă apropii de sfârșitul vieții, așa că tot ce mi-aș dori ar fi să aflu vești despre el. Atunci aș muri liniștit. Dar știu că nu ar mai veni nici dacă mi-ar auzi strigătul, căci nu mai am nimic să-i ofer, iar el nu înțelege decât acest limbaj.*”

Egoul nu înțelege decât limbajul acceptării.

Iubirea vorbește limbajul dăruirii.

Micii Inocenți?

Ultimul lucru pe care îi făceam noaptea, când copiii noștri erau mici, era să îi privesc adesea cum dormeau: stăteau acolo întinși, respirând ritmic, aproape imperceptibil, relaxați, în largul lor, bucurându-se de „*somnul inocenței*.” Dar omul – probabil în special un tată – se uită la înfățișarea exterioară (1 Samuel 16:7). Dar inima spre care se uită Dumnezeu?...

Purtând lentile biblice ajungem să vedem o realitate mai sinistră: copiii noștri pot fi neștiutori și naivi, dar ei nu au fost niciodată inocenți. Ca și noi, ei sunt vinovați și depravați. Deja, așa cum a scris odată Robert Murray McChesney, sămânța fiecărui păcat cunoscut este plantată în inimile lor.

Adevărul este nu doar că dacă lucrurile merg rău, atunci copiii noștri pot devia spiritual și moral; mai degrabă, imboldul de a face așa este deja încrustat în inimile lor. Tot ceea ce se cere pentru recolta tragică este că ei își permit să dea expresie dorințelor din inima lor. Căci în sensul în care teologia reformată a folosit termenul,

copiii noștri sunt deja total depravați, adică așa cum Louis Berkhof a exprimat aceasta:

(1) „...*corupția intrinsecă se extinde în fiecare parte a ... naturii, spre toate facultățile și puterile sufletului și trupului;*” și

(2) „*nu există un bine spiritual ... în păcătos deloc, doar perversiune*” (Systematic Theology, p. 247).

Depravarea totală a copiilor noștri este o doctrină a credinței, o înțelegere biblică. Instinctul nostru natural este să credem despre copiii nou-născuți ca fiind moral și spiritual tabula rasa, hârtii curate pe care se scrie o viață înfloritoare. Admitem că pagina poate fi pătată curând (de furia ocazională a caracterului!), dar fundalul este încă în esență alb, sigur?

Nu este așa, potrivit Scripturilor: cei răi sunt stricați încă din pântecul mamei lor, mincinoșii se rătăcesc odată cu ieșirea din pântecul mamei lor, insistă psalmistul (Psalmul 58:3). Chiar dacă vedem aceste cuvinte ca descriindu-i doar pe unii („*cei răi*” sunt o categorie specială în Psalmi), am fi ridicoli să minimizăm ceea ce spune David: fructul este deja în rădăcină. Noi comitem păcatul ca urmare a naturii noastre de bază care este strâmbată.

Aceasta este la fel de adevărat cu privire la David, cât și cu privire la „*cei răi*.” Aceasta a fost revelația care l-a uimit pe el când Natan l-a descoperit după ce el a comis adulter cu Batșeba și l-a ucis pe Urie (2 Samuel 11-12; conform Psalmul 51:5).

Aceasta nu este o scuză pentru justificarea de sine; aceasta este o mărturisire a păcatului. Păcatul lui David nu a fost o deviere într-o viață de altfel mulțumitoare, ci o revelație a bolii înnăscute a inimii.

Cum se poate aceasta? În Romani 5:12-21 Pavel explică aceasta în termenii unității rasei umane în Adam. Păcatul a intrat în lume prin el, și apoi

a urmat moartea. Toți au păcătuit în Adam, reprezentantul întregii rase umane.

Dovada acestui lucru este văzută în felul în care moartea s-a răspândit peste toți și a domnit peste ei. Pavel adaugă: „*Totuși moartea a domnit, de la Adam până la Moise, chiar peste cei ce nu păcătuiseră printr-o călcare de lege asemănătoare cu a lui Adam*“ (Romani 5:14), adică cei care nu au fost destinatari ai revelației verbale speciale a voii lui Dumnezeu.

Poate că Pavel nu se gândește aici exclusiv la copii; dar nicio altă clasă de persoane nu ilustrează mai clar această consecință teribilă a căderii decât o fac acei copii care mor înainte de a fi capabili măcar de a înțelege porunca lui Dumnezeu.

De ce se întâmplă aceasta? Moartea nu vine, în final, din „cauze naturale,“ ci din cauza reprezentantului nostru Adam, care ne-a dus catastrofic în căderea sa. Aceasta este ceea ce strămoșii noștri îi învățau înțelept pe copiii lor: „*În căderea lui Adam am păcătuit toți.*“ Prin neascultarea sa noi toți am fost constituiți ca păcătoși (Romani 5:19). Ca un rezultat al relației noastre naturale cu el noi am ajuns să împărtășim depravarea sa de la începutul existenței noastre. Noi suntem pătați de la concepție. Niciunul dintre noi nu are o naștere „normală.“

Nu trece mult timp până când aceasta se manifestă într-o mie de feluri: sunt toate accesele de furie expresii ale lipsei de confort fizic? Nu suntem noi șocați să vedem încăpățânarea copiilor? Sau eșuăm în atribuirea lui Dumnezeu a fiecărei dovezi pe care o vedem a unui caracter amabil care se formează? (Oare ne cunoaștem inimile noastre atât de puțin încât credem că aceasta este datorită nouă înșine?)

Într-o lume care se lasă dusă de marea confuziei spirituale și morale părintești, doctrina depravării totale a copiilor noștri este de fapt o ancoră practică importantă. Părinții, care îi înțeleg semnificația, recunosc înțelepciunea divină în învățarea poruncilor lui Dumnezeu, date în majoritate în formă negativă. Dumnezeu a scris pentru păcătoși. Și ei recunosc importanța învățării legii lui Dumnezeu în contextul harului

lui Dumnezeu în Hristos și prin Duhul. De la Augustin noi știm că Dumnezeu va da ceea ce El poruncește.

Dumnezeu nu ne-a dat îngeri, ci păcătoși pentru a-i antrena să fie sfinți. De vreme ce situația este mai complicată de faptul că părinții sunt și ei păcătoși, avem nevoie constantă să ne bazăm pe învățătura și pe directivele Scripturii. În timp ce aceasta este un subiect în sine, iată aici câteva principii simple.

1. Recunoaște că copiii tăi sunt versiuni în miniatură ale tale. Învață să gândești în termeni de Adam și Hristos, păcat și har. Aceasta te va ajuta să realizezi de ce Dumnezeu ți-a dat porunca să nu îți întărești copiii (Coloseni 3:21).

2. În creșterea copiilor, să nu comiți copilo-idolatrie (în care singura poruncă este „*să nu spui niciodată nu*“) sau auto-idolatrie („*ellea va reflecta slava mea*“). Mai degrabă, prin harul promis de Dumnezeu, să crești un păcătos în sfințenie.

3. Ia în serios promisiunea din Cuvântul lui Dumnezeu că El va fi Dumnezeul tău și Dumnezeul copiilor tăi. Dar dacă tu crezi în botezul copiilor, nu face greșeala de a presupune că acei copii de legământ nu trebuie să se pocăiască și să creadă în Evanghelie, pentru că în botez noi recunoaștem nevoia spălării, a regenerării și să îi punem pe copiii noștri sub un legământ care să-i responsabilizeze pentru toată viața de a se pocăi și de a crede în Hristos.

4. În timpuri în care există păcatul dureros, nu uita niciodată că există mai mult har în Hristos decât păcat în inima ta și în cea a copilului tău laolaltă. În Hristos există o cale de întoarcere din țara îndepărtată a unui stil de viață rău chiar și pentru copiii care au dat o expresie totală a depravării inimii. Monica a descoperit aceasta după mulți ani de rugăciune pentru fiul său Augustin.

La urma urmei, „*Și voi ați fost la fel*“ (1 Corinteni 6:11) și nu ați găsit har în Hristos?

*****

Adevărul creștin în postmodernism

Într-o vreme nu prea îndepărtată, creștinismul era criticat în universități și în mediile științifice fiindcă se credea că este neștiințific și, prin urmare, neadevărat. Astăzi însă creștinismul este respins pentru simplul fapt că pretinde a susține Adevărul. Se poate observa cum în zilele noastre, atât mediile științifice, cât și mass-media îl condamnă ca fiind intolerant și arogant pe cel care susține că ar cunoaște un adevăr obiectiv sau un adevăr universal.

Care este explicația acestui bizar consens dominant al zilelor noastre? În primul rând, acesta este spiritul postmodernist al vremii. Conform observațiilor unor gânditori extrem de influenți, **astăzi adevărul este esențialmente politic**. Afirmările adevărate sunt *create* de „comunitățile de crezuri” și nu sunt descoperite

de rațiune, prin observație sau prin revelație. Lynne Cheney, fostă președintă a Fundației naționale pentru studii umaniste, a informat recent Congresul american că grupurile academice înregistrează o schimbare ideologică majoră de orientare postmodernistă.

Postmodernismul reprezintă totuși mai mult decât o mișcare a intelectualilor. El afectează profund întreaga noastră cultură. De fapt, postmodernismul intelectual este cel ce a dus la activarea și evidențierea relativismului latent al culturii occidentale a anilor '60 și i-a acordat respectabilitatea socială pe care n-a avut-o niciodată. În acest fel, noua perspectivă postmodernistă a devenit populară și este acum susținută de mase. Un studiu creștin recent ne arată că astăzi peste 80% din occidentali sunt

practic relativişti și că nici biserica evanghelică nu este cu mult în urma lor. Între timp vedem că biserica din Occident nu răspunde cum se cuvine postmodernismului și că pierde teren cu o atât de mare repeziciune încât mulți lideri creștini se alătură de fapt puternicului curent postmodernist.

Dacă dorim un dialog eficient sub presiunea influenței crescânde postmoderniste trebuie să înțelegem modul de gândire aflat în spatele acestui consens dominant al vremii. Trebuie, de asemenea, să-l înțelegem pentru a ne proteja familiile și bisericile împotriva infiltrării lui. De aceea, vom încerca să înțelegem ce este postmodernismul și în ce fel influențează vederile religioase ale oamenilor, și aceasta în dorința de a găsi o cale de evanghelizare a celor ce sunt într-un fel sau altul influențați în gândirea lor de postmodernism.

Poate fi adevărul obiectiv? De ce în zilele noastre un așa mare număr de oameni consideră că este arogant să susții că afirmațiile religioase ale cuiva pot fi greșite? În plus, mulți prin „aroganță“ înțeleg de fapt „intoleranță“, un alt termen care în anii din urmă a ajuns să posede o cu totul altă semnificație. În trecut, intoleranța se referea în mod normal la bigotism și la prejudecată, adică la atacul personal la adresa altora pentru ceea ce sunt sau pentru ceea ce cred. În acel sens intoleranța era, într-adevăr, jignitoare. Acum însă intoleranța a ajuns să însemne adesea simplul fapt de a afirma că unele creduri religioase sunt adevărate, iar altele false. Iată spre exemplificare această atitudine, limpede demonstrată într-o conversație care are loc între un indian amazonian și un misionar. Indianul îi atrage atenția creștinului că „*Domnul i-a făcut pe indieni așa cum sunt, cine sunteți voi să-i schimbați?*“. Acesta este într-adevăr unul dintre cele mai definatorii sentimente ale epocii noastre. A încerca să-i convertești pe alții este socotit inacceptabil (deci intolerant) pentru că înseamnă a emite o judecată asupra „adevărului“ susținut de celălalt.

Miezul problemei constă în a determina dacă există sau nu un *adevăr obiectiv*. Adevăr obiectiv

înseamnă adevărul care este independent de creduri individuale sau de contexte culturale. Când ceva este adevărat în mod obiectiv (cum ar fi de pildă, existența lunii), acel lucru este adevărat pentru oricine, indiferent că se recunoaște acest fapt sau nu. Obiectivitatea presupune că toți trăim în aceeași realitate, chiar dacă o trăim și o simțim în mod diferit, susținând creduri diferite asupra ei. Aceia dintre noi care cred într-un adevăr obiectiv știu că avem o bază comună pe care să purtăm orice discuții despre ce este adevărat și ce nu, fiindcă trăim cu toții în aceeași lume reală.

Postmoderniștii neagă această realitate comună. În schimb, ei susțin că grupurile care provin din culturi sau societăți diferite trăiesc în realități diferite. Pentru ei realitatea unui grup de oameni este reprezentată de *percepția* sau de *interpretarea* de către acesta a lumii externe, și nu a lumii propriu-zise. Postmoderniștii susțin că de fapt noi creăm adevărul atunci când îl interpretăm. Noi nu descoperim adevărul. După postmoderniști, ceva este adevărat fiindcă noi îl credem, și nu îl credem fiindcă este adevărat!

Creștini fiind, noi acceptăm atât realitatea adevărului subiectiv, cât și pe a celui obiectiv și credem că le putem descoperi pe amândouă printr-o utilizare combinată a revelației și a propriei noastre rațiuni. Biblia afirmă că noi putem ajunge să cunoaștem o dragoste care întrece orice pricepere omenească (Efeseni 3:19) și că relația noastră cu Dumnezeu întrece simpla afirmare a unor adevăruri care-L privesc pe El. Acesta este adevărul subiectiv, sau experimental. Însă sub nicio formă realitatea adevărului subiectiv sau experimental nu elimină realitatea adevărului obiectiv. De partea cealaltă, postmoderniștii susțin că tot adevărul este subiectiv. Cu așa ceva noi nu putem fi de acord.

Accentul pus de Biblie asupra revelației istorice (1Corinteni 15:13-15), propozițiile ei doctrinare (Romani 10:9) și revelația naturală (Romani 1:18-20) presupun că adevărul obiectiv există. Faptul acesta îl pune pe creștin în directă opoziție cu mentalitatea postmodernistă.

În zilele noastre, educația superioară promovează în mod deschis cinismul asupra adevărului și a rațiunii umane. Pedagogii afirmă că de fiecare dată când cineva susține că se află în posesia *adevărului*, îndeosebi a unuia religios, acel om va ajunge în mod inevitabil să-i reprime sau să-i oprime pe cei ce nu sunt de acord cu el.

De aceea, în zilele noastre este „*la modă*” să nu se facă niciun fel de afirmații adevărate. Cum a putut oare o astfel de idee să devină atât de influentă în istoria celei mai avansate civilizații omenestii? Pentru a înțelege cum, avem nevoie să descoperim în ce fel concep postmoderniștii ultimii trei sute de ani de istorie apuseană.

În primul rând, postmodernismul abandonează *modernismul* care a fost filozofia umanistă a iluminismului european. Iluminismul a apărut odată cu ideea lui René Descartes a *omului autonom* (independent), adică a celui care începe de la propriile sale gânduri (celebra maximă „*gândesc, deci exist*”) și, începând de la el însuși, exclude orice necesitate a lui Dumnezeu sau a revelației, omul iluminat construindu-și sistematic o concepție despre lume și viață bazându-se exclusiv pe rațiune.

Moderniștii au presupus că mintea reprezintă o „*oglinză a naturii*” care înseamnă că percepțiile noastre asupra realității corespund de fapt lumii așa cum este. Din această presupunere moderniștii și-au format propria lor viziune despre *progress*, ridicând în slăvi descoperirile tehnologice și controlul omului asupra naturii. Dezvoltarea capitalistă, democrația liberală și comunismul care împreună reprezintă roadele gândirii moderniste au încercat să subjuge Pământul acestei perspective eurocentriste.

În același timp, modernismul a semănat și semințele propriei nimiciri. Așa cum moderniștii au cucerit globul pământesc în numele progresului, aceia pe care i-au oprimat și marginalizat au început să întrebe tot mai insistent: „*progres spre ce ?*” Postmoderniștii afirmă că raționalismul modern și proliferarea tehnologică ne-au adus în pragul dezastrului global. Mitul „*progresului modern*” se sfârșește într-un coșmar de violență atât pentru cei pe

care îi marginalizează, cât și pentru întreg Pământul. De aceea vedem cum în zilele noastre sunt mulți care arată un interes deosebit față de culturile primitive și față de acele concepții despre lume și viață care promovează *unitatea dintre umanitate și natură* și care renunță să mai considere umanitatea *mai presus* ca natura.

Creștinii nu au acceptat niciodată pretenția modernismului că dezvoltarea tehnologică și rațiunea umană vor rezolva vreodată toate problemele sociale.

Autorii atei existențialiști ca Nietzsche și Sartre sunt cei care au pregătit apariția postmodernismului contemporan. Ei au înțeles că respingerea de către modernism a transcendentului reprezintă o mentalitate prea costisitoare deoarece anihilează orice standarde de obiectivitate în moralitate, în valorile umane și în adevăr. Privit în felul acesta, postmodernismul reprezintă consecința firească a gândirii moderniste pentru că dezvăluie lipsa de finalitate a gândirii omenestii autonome.

În timp ce creștinii ar trebui să se bucure pentru multe dintre criticile administrate modernismului de postmodernism, se poate totuși observa că acestea sunt fundamentate pe niște presupuneri la fel de dubioase și că duc la niște concluzii dezastruoase. Puterea retorică a unor termeni ca „*toleranță*”, „*deschidere*” și „*integrare*” maschează eficace un obiectiv mai insidios, și anume distrugerea oricărui adevăr absolut.

Deschiderea față de spiritualitate a postmodernismului ar putea părea că este o îndepărtare sănătoasă de naturalismul modernist, însă acest tip de spiritualitate este inerent anticreștin deoarece consideră mesajul creștin (precum și alte concepții despre lume și viață) ca fiind „*adevărat*” doar pentru aceia care și-l însușesc ca atare.

*Prelucrare după materialul cu titlul
Evangelizare în postmodernism
apărut pe www.pasi.ro*

Pilulă artistres

Un frate credincios cu experiență în consiliere biblică spunea: „Stresul începe atunci când nu reușim să recunoaștem că situațiile dificile din viață sunt permise de Dumnezeu pentru beneficiul nostru.“

„De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său”. Romani 8:28

Recunoașterea suveranității lui Dumnezeu are un efect curativ pentru sufletele noastre, ale celor care-L iubim pe Domnul, și am fi mai încrezatori, mai liniștiți în toate împrejurările nefaste ale vieții dacă am crede cu tărie că niciun fir de păr nu ne cade la pământ fără voia Lui și nicio pasăre nu cade la pământ fără știrea Lui.

Să ne concentram să descoperim de ce a lasat Dumnezeu să se întâmple așa, care este planul Lui și să colaborăm cu El.

„Eu și Dumnezeu formăm majoritatea“, spunea M. Luther. Când privim viața din perspectiva lui Dumnezeu este mai clar, este mai bine, mai sigur. Știm că El este tot timpul în control, tot timpul lucrează, și acum o face la fel ca la început.

În orice haos aparent, El este Cel ce dirijează totul, și orice dezordine, într-un fel sau altul, este pusă în slujba Lui.